

NOUA FLOAREA DARURILOR

REVISTĂ PENTRU POPOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CASA NAȚIONALĂ „REGINA MARIA”
PIATRA-N.

APARE ODATA PE LUNA
CU SPRIJINUL CASEI NAȚIONALE „REGINA MARIA”

ABONAMENTUL:
60 Lei pe an — — —
5 Lei numărul — — —

Un mare apostol al Culturii românești

Domnul prof. Nicolae Iorga împlinește 60 de ani. Știința și simțirea românească, prin cei mai de seamă reprezentanți, aduc cuvinte de închinare marelui dascăl.

Modesta noastră foaie, menită să ducă lumina și îndemnul pentru buna rânduială în masa poporului, se alătură respectuos, celor ce socot că țara aceasta trebuie să fie mult recunoscătoare marelui ei fiu, în care — mai ales — țărâtimea și-a avut pe cel mai bun și mai curat prieten și în care, noi toți, ne punem mare nădejde pentru ziua de mâine.

Invățat, cu renume în întreaga lume, cuvântător cum nu avem altul, scriitor de o bogăție neegalată, om politic care nu știe să mințească, care nu lingusește, ci-ți spune în față mustrarea, atunci când ți se cuvine; cinstit ca un pustnic și un mare amoretat de țara lui, iată cine este Nicolai Iorga.

O țară, care are marele noroc să numere între fii săi credincioși, un om ca N. Iorga, nu se teme de viitorul ei.

Preot C. Matasă

Intrucât numele de „Floarea Darurilor” Pa mai purtat o revistă literară publicată de D-l Prof. N. Iorga, la o întrebare a noastră, Domnia Sa ne scrie următoarele: „Scumpe Părinte” te felicit pen-

tru inițiativa culturală. Titlul publicației ar fi mai bine „Noaua Floare a Darurilor”. „Primiți vă rog, etc., etc.”.

Prin urmare foaia noastră, începând cu numărul II se va numi: „Noaua Floare a Darurilor”.

Redacția

POPOARELE ȘI CREDINȚA RELIGIOASĂ

La temelie popoarelor au existat întotdeauna idei și credințe, cari le-au dat puterea de a trăi. Și cea mai de seamă temelie a fost credința religioasă, care a dat viață însăși vieții politice și culturale.

Nu întotdeauna a existat la popoare ideea de libertate politică, de egalitate în fața legilor, de frăție în privința drepturilor de ajutor și sprijin pe care și-l datorează semenii între dânșii. Pretutindeni însă, la popoarele cele mai înapoiate chiar, a existat ideea religioasă, într-o formă sau în alta, după puterea pe care o aveau oamenii de a înțelege lumea și viața și pe Dumnezeu.

Astfel, popoarele vechi credeau în idoli lor, în zeii sau Dumnezeii lor, închipuiți cu înfățișări deosebite, sub formă de arbori sau dobitoace, sau sub chipuri boșite în lut, săpate în piatră, sau dăltuite ori turnate în metale scumpe. La acestea se închinau, de ele se temeau; Și nu era lucru de seamă pe care-l făcea un om sau un popor, fără să aducă mai întâi închinare și rugă celor închipuiți în chipuri cioplite. Viața politică se baza pe credința religioasă; regele era și marele preot al poporului său; tatăl familiei era și preotul ce slujea zeilor protegători ai familiei lui.

Și chiar dacă credința aceasta era greșită, tot era un bine că exista această

religie. Fiecare popor era strâns în jurul zeilor săi, mândrindu-se cu dinșii, luptându-se pentru dinșii. Și chiar atunci când într'un neam, ca al Grecilor vechi, — erau desbinări între seminții, — când era vorba însă de Sărbători mari în cinstea zeilor obștești, uitau de desbinarea lor, luptele încetau, pentru a se strânge cu toții în jurul altarelor mari, ridicate spre slava acelor zei. Aceasta arată că mai presus de interesele mărunte, trecătoare și învrăjbitoare, — pămîntești — era ideea mare a religiei, care unea sufletele, înfrățindu-le în acelaș avînt.

Și numai atunci când slăbea credința în puterea dumnezeirii popoarele cădeau și ele din puterea lor lumescă la care se ridicaseră, sau chiar se prăpădeau cu totul. În schimb, chiar dacă slăbeau puterile pămîntești, neamul rămînea veșnic în picioare, dacă avea un razim puternic în credință. Neamul Evreilor este o pildă despre aceasta.

Acest popor a avut o țară pe care a pierdut-o; a avut o limbă pe care a uitat-o, înlocuind-o cu cea împrumutată pe care o vorbesc astăzi; și, în sfîrșit a pierdut tot ceiace putea să păstreze puternic un popor de sine stătător. A fost împrăștiat în toate vînturile și totuși, după aproape două mii de ani poporul evreesc există. Aceasta se datorește credinței re-

ligioase care a rămas puternică. Prin puterea acestei credințe, Evreul dintr'un capăt al lumii se simte legat de Evreul din celălalt capăt al lumii. Religia a luat locul tuturor puterilor de legătură și de existență a acestui popor și numai prin religie s'a menținut; din religie le isvorăște puterea care-i face să mai existe astăzi ca popor. Altmintrelea s'ar fi pierdut ca pleava în vînturi.

Iată, prin urmare, că legătura religioasă este în stare să țină locul oricăror alte puteri ce leagă un popor: limbă, obiceiuri, țară. Și la noi, Romîni, cari am trecut prin afeta amar de nevoi dealungul veacurilor, religia a fost sprijinul de căpetenie al norodului. La vremuri de cumpănă grea, am găsit totdeauna o mîngiere, era mîngierea credinții; era rugăciunea în fața puterii lui Dumnezeu cel adevărat; a Aceluia care prin Fiul Său ne-a trimis cuvîntul mîntuirii, al iubirii și păcii sufletești în fața tuturor durerilor și încercărilor grele.

Iar atunci cînd credința religioasă s'a adăugat celorlalte puteri de unire a neamului, — limba, datinile și pămîntul strămoșilor, — poporul nostru s'a putut păstra mai virtos și mai neafins, aici, în calea altor puhoie de străini cari ne-au călcat. Puterea lumească a fost întărită de cea dumnezeiască și s'a împotrivit peririi noastre. Ce s'ar fi făcut Romîni supuși de streini atîtea veacuri, dacă n'ar fi avut sprijinul bisericii? Teamă îmi este că s'ar fi prăpădit ca și alte neamuri cari s'au stins odată cu credința lor!

De aceia mă gîndesc că Rusia, așa cum a pornit-o, nu va merge spre mai bine. Acolo, în Rusia, s'a întimplat în 1917 o prăbușire: poporul și-a ucis împăratul, îndemnat de cîțiva șarlatani, care

l-au amăgit că deacum înainte va conduce singur poporul țara. În faptă însă, aceiaș șarlatani, au pus ei stăpînire pe poporul rusesc, storcîndu-l de toate bogățiile și răpîndu-i toate drepturile lui. Și o fac cu meșteșug: sub cuvînt că nu trebuie să rămîie nimeni sărac, au hotărît că bogăția este a tuturor. E frumos asta. Dar ce se face în realitate? Se vor strînge la un loc toate bogățiile produse de munca poporului, pentruca apoi să se împartă din acestea tuturor deopotrivă. Însă în curînd au văzut Rușii ce înseamnă asta: îndestularea celor cîțiva cari conduc. De aceia s'au iscat revoluții cari se înăbușă în valuri de sînge.

Dar conducătorii Rusiei, bolșevicii, vor să taie poporului orice putere de împotrivire, chiar atunci cînd această putere este numai aceea de a-și întări sufletul prin rugăciune. Poporul rusesc era un popor foarte evlavios. În această evlavie își mai găsea el puterea de a îndura silniciile și a se ținea dîrz. De aceia conducătorii bolșevici, de vreo doi ani au hotărît să rupă și acest sprijin. Au închis bisericile, transformîndu-le pe multe în hambare și grajduri, ca pe vremurile Tătarilor. S'au produs strigăte de protestare. Bolșevicii au răspuns cu spînzurătoarea și închisorile. Acum în urmă ziarele aduc vestea că au găsit și

un alt mijloc de cîștig, conducătorii bolșevici: au pus impozite pe cei ce vor să meargă la biserică, pe cei ce se închină lui Dumnezeu și nu nebuniei bolșevice. Și impozitele sunt așa de mari că nimeni nu se poate duce la rugăciune în locul Dumnezeiesc.

Se va termina cu bine stăpînirea bolșevică? Să ne închipuim că lumea se va deprinde cu confiscarea în folosul... tuturor (conducătorilor) a averilor, — ceea ce e foarte greu, pentrucă dela bogății se ceartă omul, nu dela lipsuri și nevoi cari-l înfrățesc. Dar ce se va întimpla, dacă poporul va pierde și credința în Dumnezeu?

Rusia a crescut datorită credinții pe care a primit-o. Se va menține acum numai pe baza bunurilor pămîntești cari desbină pe oameni?.. Nu, cred!

În 1917 a fost o prăbușire mare în Rusia. Dar atunci cînd poporul își va pierde, el, credința, va fi prăbușirea cea din urmă, definitivă și fără întoarcere. Bolșevicii pregătesc moartea Rusiei pe incetul; bolșevismul roade rădăcinile poporului rus, așa cum putregaiul și carii rod stejarul cel mai puternic din temelii caselor bătrînești.

AUREL A. ROTUNDU
Prof. Lic. „Petru-Rares”

PROBLEME DE TOT SOIUL ale locuitorilor dela munte

În numărul dintăi al revistei „Floarea Darurilor” m'am ocupat de starea jalnică a locuitorilor dela munte, cari, deși, cerealele s'au eftenit, totuși nu pot cumpăra păpușoiul, fiindcă nu au banii trebuincioși.

Ne întrebăm. Nu au fost oare nici o dată cîștiguri la munte? N'au fost nici o dată lucrări la pădure? Au lucrat oare gratis acești oameni?

Dacă au fost plătiți, n'au economisit nimic?

Adevăruri din scrisul sfinților părinți

SF. IOAN CHRISOSTOMU (344-407)

Despre luarea de Camătă

„Nu există ceva mai rușinos, ceva mai nemilos ca luarea de camătă. Cel ce se îndeletnicește cu aceasta, același face trebuirile sale cu mizeria străină; trage folos din nefericirea aproapelui; face să i se plătească pe ne-muncite, ca și cum ar avea frică să nu fie luat drept milostiv. Sub înfățișarea iubirii, el produce o nenorocire și mai mare; prăbușește în sărăcie prin aceia că ajută; respinge pe aproapele său, în-

tinzându-i mâna; îl expune naufragiuului, stîncelor, săpăturilor și prăpăstiilor.

„Dar ce vrei să facem? Să dăm noi banul pe care l'am chivernisit și care ne produce dobânzi, unui altuia, pentruca acesta să facă comerț cu el, fără să cerem o răsplată pentru noi? „Nu, de loc, nu spun eu acest lucru; eu vreau ca tu să iai dobânzi și mai mari; nu din cele de toate zilele, josnice; vreau ca în loc de aur să iai

„cerul ca dobîndă.

„De ce te condamni singur la sărăcie, finându-te grapă de cele pămîntești, și alergînd după cele pămîntești, în loc de cele mărețe? Aceasta o face numai cel ce nu știe, unde se găsește adevărata bogăție. Dacă Dumnezeu îți făgăduiește bunurile cerului pentru puținii bani, și tu îi răspunzi: nu, nu mi da cerul, ci în loc de cer, aurul trecut! Tu spui atunci ceea ce ar răspunde cel ce vrea să rămîie sărac. „Cel ce dorește însă adevărata bogăție și bună stare, acela va preferi celor trecătoare pe cele stătătoare. Lui i se va mai întimpla încă ceva. Căci ce

O poveste adevărată

Sau acești locuitori au fost așa de rău plătiți încât abia au avut cu ce trăi de azi pe mâine, și abia le-a ajuns cu ce să-și plătească dările!!

Dar băncile populare și cooperativele au contribuit oare la buna stare economică a locuitorilor? Corespuns'au ele oare chemării pentru cari au fost înființate și încurajate prin speciale legiuri?

Se adaugă la aceste întrebări o serie de alte întrebări:

Dar oamenii politici, care 12 ani după război au cerut încrederea oamenilor de la munte, ocupat'au ei cu problemele specifice acestei localități? Consilierul Agricol, Camera de Agricultură, Agromonii, Preoții, Învățătorii, Primarii, avut'au ei simțul prevederii, dat'au ei alarma, cerut'au ei oamenilor politici să se ocupe de nevoile acestei regiuni?

Iată un lung șir de întrebări, la cari răspunzând, vom îmbrățișa întreaga problemă a locuitorilor de la munte.

I. Matasă
avocat

Intr'o călătorie făcută de d. Dr. N. Lupu în Basarabia, a întâlnit un țăran care între altele i-a spus: „Nu mai dă vaca lapte, domnule doctor. Degeaba se muncesc ei (cei dela cârmă) s'o mai mulgă, c'o să moară de foame!“ Tare mare dreptate are omul nostru. Numai de-ar vedea cei mari mai repede, că te pomenesci că de slabă ce-i vaca, o cădea chiar pe ei.

„ce preferă pământul cerului, îl va per-
de și pe acesta complect; cine însă
„pune pe acest din urmă mai presus
de cel dintâi, va avea parte de amân-
două în abundență deplină“.

TEODORET (386-458)

Stăpân și slugă

„Tu spui: A face servicii de serv;
„a atârna de capriciul unui stăpân pen-
„tru a-și procura cele trebuitoare și a fi
„totdeauna încordat: iată ceiace este
„un lucru greu! Când însă chibzuiești
„mai atent, atunci cuvintele tale de ne-
„mulțumire nu-și mai au rostul, și vei

In Viena, sectorul al XVI-lea, o căsuță săracăcioasă. Mama e spălătoreasă, tatăl fierar. Muncesc amândoi din greu și totuși adesea nu-i destulă pâine pentru cele 9 guri. Cel mai mare copil e o fată cuminte și așezată. La școală învață foarte bine, e cea dintâia din clasă. Profesorul o laudă și mamei i se umple inima de bucurie. O ambiție incolțește în sufletul ei: copila să'nvețe, să ajungă mai sus ca ea, să ducă o viață mai bună. Tatăl dă din cap cu îndoială; știe el că afară de silință la învățatură mai trebuiesc și bani mulți și protecție ca să ajungă la ceva. Mama însă mai rupe dela gură, mai face datoriile ca să cumpere fetii cărți și caete. Când a isprăvit cele 4 clase, a venit ziua premiilor. Părinții stăteau smeriți într'un colț al clasei, în picioare. Fetița capătă premiul I cu laude.

Mama plângea de bucurie și chiar tatăl uită un moment grijile lui. Munciră mai mult și se strâmtorară mai greu ca să dea fata mai departe la învățatură. Mama muncea și noaptea, se istovea, dar nu lăsa fata să puie mâna pe o mătură, măcar. Ajunse copila să termine, tot premianta I, și școala comercială. Intră astfel în viață, însuflețită de frumoase nădejdi și cu capul plin de visurile cu care mamă-sa îi făurise viitorul. „Tu ai să ajungi bine, tu ai să ajungi cucoană“ și așa

mai departe. Dar când începu să caute o slujbă, cunoseu deodată tot amarul lumii. Bătu zadarnic la toate ușile. — „Nu i loc Domnișoară“ — „s'a ocupat“ — „Să vii peste câteva săptămâni“. Acestea erau răspunsurile ce căpăta. In fiecare zi era tot mai desnădăduită in fața indiferenței egoiste a oamenilor. Tatăl ei cu greu își mai putea câștiga o biată pâine; dar mama ei, istovită, nu mai putea câștiga nici atât.

Foamea îi amenința pe toți. O vecină le zise că este un loc liber de ajutoare la bucătărie într'un mare hotel. Fata renunță cu eroism la frumoasele ei planuri și primi locul ca să-și hrănească mama și frații. Câștiga însă foarte puțin și era vecinic ocărâtă de șef pentru neîndemânarea ei la treabă. Celelalte ajutoare își băteau joc cu cruzime de limba ei aleasă și de purtările ei de domnișoară. Erau ca niște gaitre rele in mijlocul cărora s'a rătăcit o biată cioară.

Intr'o dimineață bucătarul șef striga: „Unde-i afurisita de Aneta, iar nu mi-a făcut focul, am s'o dau afară!“.

Nu-i nevoie s'o dai afară Domnule șef, ea nu va mai veni, o dihnește de acum in fundul Dunării și peștii neștiutori de suferința ei ca și oamenii din mijlocul

„recunoaște că viața stăpânilor nu este
„din cele mulțumitoare, ca aceia a slu-
„gilor. Stăpânul casei este strivit de
„mulțimea grijelor: el trebuie să chib-
„zuiască ca cei ai casei să aibă ce le
„trebuie; să plătească dările către stă-
„pânitorul țării; să prețuiască produ-
„sele sale și să cumpere din cele de
„lipsă. Când pământul nu este recu-
„noscător celui ce-l muncește, ca și oa-
„menii față de creatorul lor, el se in-
„tristează și trebuie să se împrumute cu
„bani; să iscălească documente și așa
„să se facă el însuși slugă la alții. Dacă
„pământul rodește in chip deosebit de
„mult; dacă se acopere de grâu in a-

„bondență, iar ramurile copacilor se
„îndoie de mulțimea fructelor; atunci
„stăpânul casei din nou este chinuit de
„mulțime de griji. El caută cumpărători
„și poate nu-i găsește. In chipul acesta
„belșugul prea mare este pentru el o
„povară grea ca și nerodirea. Grijiile îl
„cuprind și-l chinuesc nu numai ziua,
„ci chiar noaptea, și încă mai mult a-
„tunci. Pentru că in vremea nopții suf-
„fletul este singur și nu-i împrăștiat din
„pricina afacerilor de tot felul; ci se
„gândește mai serios la împrejurările bu-
„ne sau rele ale casei sale.

„Pe când servul, care slujește numai
„cu trupul, are sufletul liber și scutit

căroră a plecat, ciupesc din trupul ei nevinovat.

B. L.

* * *

Din întâmplarea aceasta se poate scoate o învățătură pentru mulți din tinerii noștri, copii de oameni săraci și care se duc să învețe carte spre a trăi mai ușor. Ori, câtă carte ai învăța, nu e rău să știi a munci și cu brațele, să cunoști chiar o meserie. În tot ca-

zul să nu-ți fie rușine a face orice fel de muncă, că nu se știe cum mai vin vremile. E lucru bineștiut că la noi, e de ajuns ca cineva să învețe câteva clase secundare și îndată se scoate boer având gândul numai la s'ujbă; iată însă că slujbele se împuținează și deci cartea — chiar ori cât de mulțică — nu-ți mai asigură existența. Să mai lăsăm deci boeria deoparte și să ne deprindem a munci și mai din greu.

Greșalele de eri ne-au adus sărăcia de azi

În ziua de 8 Februarie a. c. a avut loc în București o conferință, numită a „porumbului”, după ce cu câteva zile mai înainte fusese una a grâului.

La conferința porumbului au luat parte cinci miniștri și un mare număr de reprezentanți ai comerțului și agriculturii, din țară.

S'au discutat pe larg asupra pricinilor pentru care agricultura nu ne mai dă venitul de altă dată, cum și asupra mijloacelor de îndreptare a relei stări de lucruri la care am ajuns.

Însuș ministrul Agriculturii a mărturisit că ruina și sărăcia de azi se datorește, în cea mai mare parte, proastei gospodării de mai înainte și noi zicem că și de astăzi.

România ajunsese să fie țara care vindea peste hotare cea mai mare cantitate de porumb, era adoua țară din lume — după Argentina — în exportul acestei cereale.

Suprafața cultivată cu porumb a ajuns la peste patru milioane de ha. față de grâu, care acopere numai

trei milioane ha. Din vânzarea porumbului intrau în țară zeci de miliarde, sporind așa de frumos atât veniturile statului cât și ale cultivatorilor. Astăzi prețul porumbului românesc a dat mult înapoi și în vânzare suntem concurați grozav de alte țări, unde lucrul pământului făcându-se numai cu mașinile, cerealele costă mult mai puțin ca la noi, care lucrăm scump și prost.

Care sunt pricinile pentru care noi nu putem concura — în vânzarea porumbului — cu alte state?

Întâi, pentru că noi cultivăm cea mai mare cantitate de porumb în regiunile țării unde nu-i priește. În câmpia Dunării, unde-i locul porumbului, cultura lui ocupă 44 la sută din suprafața de loc cultivabilă; pe când în județele de munte, unde nici locul, nici clima nu sunt prielnice, cultivăm cu porumb aproape 80 la sută din întreaga suprafață bună de lucru.

Al doilea, pe când în Ungaria și Cehoslovacia dintr'un ha. se scot

aproape 1800 kgr., noi scoatem la ha. numai 990 kgr. de porumb. Din cele 13 țări din Europa, cultivate de porumb, noi avem cea mai slabă producție la ha. deși avem cel mai bun pământ. Cine a zis că avem „bună țară, dar rea tocmală”, se vede și de aici că, din nefericire, n'a greșit.

Dece producția e așa de slabă la noi? Pentru următoarele pricini: nu cultivăm popușoiul în pământul care-i priește: sămânța e proastă, corcită și degerată și apoi, chipul nostru de cultură este cu totul primitiv.

Conducătorii țării noastre s'au îngrijit numai de industrie, căreia i-au făcut toate înlesnirile, cheltuiind pentru protecția și încurajarea ei un număr de băneț din bugetul țării, pe când pentru perfecționarea și îmbunătățirea agriculturii nu s'a făcut până acum mai nimic. Pe când deci noi facem o proastă gospodărie, celelalte țări au prosperat mult și pot astfel să vândă mai puțin fără să piardă.

Să luăm de pildă regiunea muntelui din județul Neamț, în deosebi valea Bistriței. Până sus, la Broșteni locuitorii obișnuiesc ca pe toată suprafața cultivabilă ce o au să pună numai porumb; iar creșterea vitelor — care ar trebui să fie cea mai bănoasă indeletnicire a muntenilor — se face tot ca și acum o sută-două de ani în urmă.

Statul n'a luat măsuri nici în județul Neamț și nici în alte județe de munte, pentru că aici, cultura porumbului să fie înlocuită cu alte culturi rentabile, potrivite cu locul și clima, și nici n'a venit în ajutorul locuitori-

„de grijă. El nu se caină când roadele „sunt slabe; nici când fructele n'au „pref; nu se întristează când vede un „cămătar; nu-l înspăimântă mulțimea „acestora; nu este chemat în fața ju- „decășii... nu tremură în fața figurei „aspre a judecătorului. Iși primește par- „tea sa de simbric, fără a trebui să se „îngrijească de ea. Se odihnește pe „pământ și nici o grijă chinuitoare nu-i „tulbură somnul; visuri dulci i se co- „beară în suflet și-l fac să nu simtă „asprimea pământului. Lucrul acesta îl „întărește și înfăleptul, când, cugetând „asupra naturii, spune: *sluga are som- „nul dulce*. Pentru acoperirea trupului

„său n'are decât o haină; cu toate a- „cestea trupul său este cu mult mai tare „decât acela al stăpânului. Hrana sa „este o pâine de calitate mai inferioară „fără adăugirea a ceva deosebit; dar „această hrană îi priește mult mai bine, „decât stăpânului hrana sa aleasă. A- „cesta din urmă mâncând depășește „măsura și ia mai mult decât îi cere „organismul, pe când servitorul dimpotri- „vă, mănâncă cât îi trebuiește...

„Nu te uita numai la faptul că ești „serv; ci la sănătatea ta, la liniștea ta „sufletească. Te plângi numai că lucrezi, „dar nu lauzi fericirea unei vieți de „lucru, scutită de griji. În aceasta se

„vede providența lui Dumnezeu, care „poartă grijă tot așa de bine de o clasă „de oameni, ca și de cealaltă.

Pr. C. Iordăchescu
Profesor universitar

Joi 2 Aprilie a. c. ora 2 d. a. are loc adunarea generală a societății „Lumi- „nina“ Fabrica de lumânări de ceară de „albine; dacă nu se adună numărul le- „gal de membri, adoua adunare va fi în ziua „de 16 Aprilie, aceiaș oră, în Piatra-N.

Duminecă 26 April a. c. ora 4 d. a. va avea loc la Casa Națională „Re- „gina Maria“ din Piatra-N. o Șezătoare „culturală, când va conferența D-I „Fedeles, profesor universitar.

lor cu înlesniri de bani și de materiale ca să-și îmbunătățească rasa vitelor.

Credem că până ce Statul, prin specialiștii pe care-i are, va lua măsuri în acest sens, ar fi frumos să se găsească câțiva preoți, învățători sau alți fruntași mai cu dare de mână, care să încerce, în munte, o întrebuintare rațională a pământului de hrană în propria lor gospodărie. Sunt sigur că oricine ar voi să fie de bună pildă pentru sate, căutând

să cultive ogorul în chip inteligent, ar căpăta dela Consilieratul Agricol sau dela Camera Agricolă, îndrumările științifice necesare. Inițiativa particulară poate să facă lucruri mari, când se găsesc oameni de inimă, care să se pună în frunte.

Încearcă-va cineva, ori nu ne dăm deloc cliinți din străvechiul tradiționalism, chiar dacă suntem convinși că greșim?

C. M.

FEMEII în mâna voastră stă sănătatea și fericirea familiei voastre!

Ordinea, curățenia și hrana bună sunt bazele sănătății omului. În căminul vostru să fie așa, ca toți să se simtă bine în el.

În pod, în bucătărie, în pivniță, toate obiectele să fie la locul lor, ca să le puteți găsi imediat la orice oră. Odaia cea mai frumoasă și cea mai luminoasă, să fie odaia de culcare.

Nu măturați ca să ridică praful, ci ștergeți toate cu cârpe ude. Fiți foarte atente la gătitul bucatelor. Mâncarea simplă și gustoasă păstrează pofta de mâncare și sănătatea. Luați seama la pește, carne, unt, brânză, etc. toate să fie proaspete și curate. Vasele să fie ținute curate. Deprindeți copiii să mănânce la ore fixe. Între mese să nu le dați nimic de mâncare. Dacă bărbatul întârziează uneori și nu vine la ora fixă, nu lăsați copiii să aștepte. Dați-le mâncarea la timpul hotărât.

Nu cumpărați de cât ce e strict necesar casei. Socotiți bine banul. Nu deprindeți fetele cu luxul, băeții cu cheltueli de prisos, pe petreceri.

Timpul trebuie să-l împărțiți cu pricepere. Vă veți scula cel dintâi, vă veți spăla, pieptăna, ca să fiți model de ordine și de curățenie copiilor voștri. Copiii vor fi sculați și ei la timp să aibă vreme să-și bea încet laptele și să se aranjeze pentru școală. Îngrijiți ca ei să plece curați la școală.

Odaia de culcare, așternutul, să fie zilnic aerisit.

Înainte de prânzul să vă faceți

timp de dereticat prin casă și de gătit bucatele. Nu e timp de stat de vorbă, la taifas, cu vecinele. De cu seară faceți lista de mâncare pe a doua zi. Legume și fructe să nu lipsiască din nici o zi.

Îndată după masă, tacâmurile și farfuriile se spală și se pun la loc. După aceea vă odihniți o oră. Acest repaos este absolut necesar. Copiii să se joace în ogradă sub cerul liber.

După amiază, veți repara ru-

făria, hainele, timp de un ceas.

După aceea puteți face vizite la vecine sau mai bine plimbare la aer curat. Seara însă să fiți la timp acasă pentru pregătirea mesei de seară. Deoarece copiii au nevoie de 10 ore de somn, aveți grija să fie culcați de vreme. Înainte de culcare — fie iarnă, fie vară — copiii să se deprindă de a-și spăla corpul cu un burete sau cu un șervet muiat în apă rece și să-și curețe gura.

Duminicile sunt făcute pentru odihnă și pentru rugăciune.

Aranjați-vă astfel treburile ca în aceste zile să aveți puțin de lucru. Să puteți merge cu copiii la biserică și apoi după prânz să stați în repaos.

Când un copil se îmbolnăvește, nu vă luați după poveștile vecinelor și cumetrelor, ci arătați-l la medic.

Faceți-vă timp zilnic sau puneți pe copiii voștri mai mari să citească reviste și cărți care să vă lumineze mintea și să vă dea sfaturi folositoare. În mâna voastră stă sănătatea și fericirea casei voastre, a copiilor voștri.

Sectele strică pacea omului și-l duc pe căi rătăcite

Mai sunt astăzi pe lume încă foarte mulți oameni care trăesc în păgânism: Asia, Africa și America chiar, numără pusderie de închinători la idoli și dacă mai adăogăm apoi că și în Europa — mai ales prin orașele cele mari — trăesc foarte mulți din cei ce nu au nici un fel de credință; își poate lesne închipui oricine cât este de întins câmpul de lucru pentru cei ce ar dori să întoarcă lumea la adevărata cunoștință de Dumnezeu, la înălțarea sufletelor prin legea lui Hristos.

De la o vreme s'au iscat fel de fel de sectanți: Bapțiști, Pecăiti, Evangheliști, Adventiști, etc. care se laudă, fiecare în parte, că numai ei urmează pe Hristos, că numai ei cunosc adevărul și calea către mântuire.

Acești oameni însă, care se zic creștini, în loc să predice printre păgâni și necredincioși, în loc să lupte pentru întoarcerea la credință a celor fără Dumnezeu; găsesc că fac mare bine zăpăcind cu vorbe viclene mintea nepricepută a unora dintre frații noștri creștini, din poporul de jos. Ei fac astfel, și țării și credinței noastre, o pagubă cu urmări grele pentru toți. Vremile, și fără asta,

au ajuns mai aspre ca oricând: bolșevismul sălbatec și fără nici un fel de credință ne pândește la hotară și se bucură când străbate desbinarea în mijlocul nostru; pe de altă parte sărăcia, lipsa de lucru și dările umplu de desnădejde pe mulți dintre noi, iar numărul celor ce n'au rușine de oameni și frică de Dumnezeu spereste tot mai mult. A mai veni, după toate acestea, să mai ataci și credința care ne-a păstrat o Dumnezeu în suflete din neam în neam, a ne defăima legea și biserica strămoșască, cum fac adventiștii și alți rătăciți, este o adevărată crimă împotriva neamului nostru.

Ferțiți-vă, dragi săteni, de acești oameni, care nici pe ei nu se pot mântui și nici pe alții nu-i lasă, ducându-i în ispită. **Să înțelegi bine că atunci când picioarele se fac cap e rău, pentru că se duc de răpă cu cap cu tot.**

Sectele s'au iscat nu de multă vreme, mai ales adventiștii n'au început să iasă la prădăciunea Bisericii decât de vreme 60-70 de ani.

Oamenii aceștia zic că ei singuri predică adevărata învățătură, că ei singuri stau pe calea dreptei învățături care

duce la mântuire. Cu alte cuvinte, până la ei, timp de aproape două mii de ani n'a fost creștinism pe pământ, că biserica a fost mincinoasă, că sfinții care au păfimit și acei mii și mii de drepți care au dat pildă lumii prin viața lor, prin minunile lor, de bunătate, de milă și de jertfă pentru adevăr, toți aceștia sunt perduți în întunecul păgân, de oarece adevăratul creștinism a început deabia acum, cu ivirea adventismului.

Spitalele, școlile și bisericile ridicate din jertfă, strămoșilor ca și livezile, fântânele și alte atâtea lucruri bune făcute de creștinul mai sărac, cu sute și sute de ani în urmă, numai din dragostea de Hristos și milă de aproape, toate acestea n'au nici un merit, de oarece adevăratele fructe ale credinței în Hristos nu încep decât de la ivirea adventismului. Astfel de prăpăstii susțin acești oameni și auzindu-i nu știi ce să crezi. Iți vorbește

oare un om sărit din minte, ori un prost increzut? Pentru că în adevăr, a tăgădui, a șterge cu buretele tot binele ce s'a făcut în lume de către creștinii din toate națiunile pământului timp de aproape două mii de ani, înșamnă curată nebunie.

Advenșiștii, ca și toți ceilalți sectanși în loc să lucreze alături de creștinii cei buni pentru curățirea vieții de păcat, în loc să se arate însufleșiți de o dragoste frățască alături de noi toți în lupta ce trebuie dusă să-l facem pe om mai bun; ei din potrivă, cu cea mai înverșunată ură în suflet pentru biserica ce au părăsit-o, iscodesc fel de fel de învătăuri false, sucind în toate chipurile și răstălmăcind prost cuvintele Sfintei Scripturi, pe care adesea o și falsifică numai ca să dărâme și să pângărească pacea Bisericii și a poporului credincios.

PREOT C. MATASĂ

Din activitatea Casei Naționale

Duminică 15 Martie a avut loc la Casa Națională din Piatra o frumoasă șezătoare culturală când a vorbit S. Sa Părintele C. Iordăchescu, Decanul Facultății de Teologie din Chișinău.

S. Sa a vorbit despre „Idea de Dumnezeu în literatura engleză”; dovedind că întreaga cugetare filosofică, în Anglia, începând tocmai de prin Secolul al XII și până astăzi, a fost puternic influențată de învățătura lui Hristos. Pe această învățatură s'a clădit — în fapt — întreaga organizație socială și de stat la Englezi și că tot învățătura creștină se datorește disciplinei sufletească și seriozitatea poporului englez, care prin aceasta

s'a și impus în fața întregii lumi. Conf. a fost ascultată de un numeros public.

DUMINICA 29 MARTIE a. c. la Casa Națională a vorbit S. Sa. Părintele Arhimandrit Iuliu Scriban despre: „Liniștea Sufletească”.

P. C. Sa, în at.nția încordată a unui foarte numeros public — mulți venind și de prin satele vecine — a arătat că tot sbuciumul și neastâmpărul vieții de astăzi ne macină cea mai mare parte din puteri fără să ne aducă așteptata mulțămire, din pricină că nu ne îngrijim decât de latură materială a vieții. Noi trăim — sufletește — foarte slab și foarte puțin.

Tocmai pentru asta viața ne este sarbădă și nu ne dă cuvântul liniște. Cărțile bune, care te chiamă spre o înțelegere mai înaltă a lucrurilor, trebuie să fie cercetate mai mult de oameni. Liniștea sufletească ne este la îndemână, o putem avea ușor, trebuie numai s'o voim și să-i cercetăm căile.

La amândouă șezătorile au dat concursul: Corul dirijat de Părintele T. Borș, corul sc. Normale dirijat de D-I Demetrieu, cum și mai multe eleve dela Sc. Norm. Liceu și Orfelinat.

Boalele lipicioase (epidemiile) ca pojarul, scarlatina, anghina, lungoarea etc. au omorât și ele peste 5000. De falcarijă au murit peste 2000 copii cei mai mulți în Moldova. În total, la noi în țară pe an mor din pricina acestor boale 22-23 de inși la mia de locuitori, pe când în alte țări, datorită grijei mai mari și felul cum mamele știu să-și crească copiii numărul acesta s'a redus la 14-15 la mia de locuitori.

Să luăm unele din aceste boale și să le arătăm aci:

1) Boala din naștere este un fel de slăbiciune dela naștere (degenerare). Copilul se naște slab, nu ține la boală nu se poate hrăni bine, răcește tute, nu rezistă și moare la 1-2 săptămâni dela naștere. Doștorii au constatat că acești copii slabi și piperniciși se nasc numai din părinți care au suferit de

sifilis, de oftică ori de friguri fără să se fi căutat, Sau când femeia însărcinată muncește prea mult în ultima lună de sarcină — cum fac țărancele noastre — și nu se hrănește bine.

2) Diareea (urdiarea) este boala care bântue pe copii tot din pricina neglijenței părinților. Astfel, de multe ori, mama când se duce la muncă, își lasă copilul la capătul ogorului, trântit pe pământul de multe ori umez și apoi muncind din greu toată ziua, din când în când își aduce aminte de copilul pe care-l alăptează cu lapte aprins și încărit, care pentru el este ca o otrăvă. Alteori îi pune o cârpă în care e pusă o bucătică de zahăr sau covrig (joc) și pe care copilul o sugere mereu, mai scăpând-o în praful Copilașilor mai mari li se dau fructe necoapte să mănânce.

3) Oftica, se știe că este boala care se ia dela om la om. Când vine un ofticos în sat, nimeni nu se ferește de el. El scuipe în tot locul și boala se răspândește în tot satul.

4) De falcarijă mor copiii numai din pricina babelor moașe care taie buricul copilului cu farfece murdare și apoi îl leagă cu oțet tot murdar.

Mai ușor e a te păzi să nu te îmbolnăvești de cât să te vindeci după ce te-ai îmbolnăvit.

Olanda

Olanda e țara vitejei omenești împotriva apei, după cum Elveția e stăpânirea omului asupra muntelui. Muntele e mai ușor de dovedit, căci rar când el se mânia de îndrăzneala furnicii omenești. Apa însă e cu toane. Azi e liniștită cu fața ca o oglindă, iar până'n seară e mâniaoasă, numai valuri și spumă.

Ea este și înșelătoare. Se strecoară pe unde nici nu crezi și se arată pe unde nu te aștepti să o vezi. Împotriva ei Olandezul s'a luptat și a biruit.

Firea olandezului e cam ca și a mării, a dușmanului lui de veacuri. Așa se mișcă, târându-și papucii ciopliți în lemn, opincile lui. Cu luleau'n gură cu mâinele vârâte adânc în buzunarele pantalonilor largi, și-ar părea că e dispus mai mult spre lenevie. Numai când te uiți ce a săvârșit, vezi că e liniștea apei curgătoare care pare că stă locului, dar în adâncul cărcia vârtejurile sapă mereu albia.

Pe vremea când Romanii s'au abătut până prin ținuturile de azi

Sfaturi sanitare

Boalele care primejdiesc mai mult sănătatea și viața oamenilor

Doștorii dorind să cunoască boalele care primejdiesc mai mult sănătatea și secără cele mai multe vieți la noi, la țară, au făcut cercetări și au aflat că în anul 1928, boala care a secerat mai multe vieți a fost așa numita „boală din naștere” (debilitate congenitală). De această boală au murit în acel an 52915. După ea vine pneumonia și broncopneumonia care împreună au omorât aproape 50000 de inși (copii și bătrâni).

Diareea (urdiarea) a ucis și ea peste 25000 Oftiga sau atacul a omorât tot în acest an 16583 inși la noi în țară.

ale Olandei, pământul era numai o mlaștină și pădure, cam cum e la noi Balta Brăilei. Omul cu voință, răbdare și muncă, a schimbat vechea baltă într'un raiu de flori, pășuni și ogoare. Impotriva furiei mării a ridicat zăgazuri, către care zilnic cată, ca să nu se năruie; altfel ușor se face porțița de intrare a valurilor. „Dumnezeu a făcut marea, iar noi țărml”, este o vorbă olandeză.

Mlaștinele le-au secat prin canale, drum de scurgere și pentru apele de inundație. Morile de vânt, sunt ca niște turnuri de forțăreață terminate cu crucea aripeilor care se zăresc pe cerul mai întotdeauna innegurat. Numai ele erau înainte vreme motoarele prin care se trecea apa din canal în canal până la Mare.

Mlaștina secată de apă devine câmpul cel mai rodnic. Intretăiată de canalele de scurgere, parcelele de pământ însănătoșit formează vestitele ogoare olandeze.

Își închipuie atunci orișicine adâncă dragoste a Olandezului pentru pământul scos de sub stăpânirea apei cu truda moși-strămoșilor.

Olandezul știe ce e munca. Prin ea doar a învins natura, tot prin ea a adus belșugul, acolo unde înainte domnea pustiul apei. Ținând la viață, cumpănește munca prin odihnă; altfel s'ar istovi.

Nu poate, ca țăranul nostru, să-și petreacă și nopțile sub cerul liber. Ceața, vânturile, umezeala îl silesc să-și caute odihna în casă. Cum îi e ogorul așa-i și locuința. Ordinea cea mai desăvârșită, curățenia cea mai mare, domnește la cel din urmă gospodar. Lipsindu-i lumina soarelui din belșug, își înveselește casa cu flori. Muncind din greu, știe să trăiască bine spre a-și pune la loc vlaga cheltuită.

Pentru ca să aibă ce mânca hrănitor, pe lângă ogor știe să îngrijească și de vite. În grajduri e ca și în casă. Pe lângă biruința împotriva mării, Olandezul împlinește și alte lipsuri ale naturii spre a-și face un trai omenesc. Înainte de a pune mâna pe plug, el cearcă zăgazurile. Ducând dorul

de căldura și lumina soarelui, înfloresc lanurile, ca și încăperile. Călcând numai în noroaiele pământului umed, își spală până și pereții dela stradă ai casei, măcar odată pe săptămână. Impotriva vremii mereu mohorâte, găsește mulțumirea vieții în gânduri înalte și în traiu orânduit, închis în cei patru pereți ai casei în care își concentrează totul.

După D-I. I. Simionescu

Economia ca factor al binelui obștesc

1. Dacă cineva vă va spune că puteți ajunge departe fără învățatură, fără muncă și fără economie, feriți-vă de acela, căci vă e dușman, nu vă vrea binele.

2. Adevăratul isvor de bogăție, atât pentru stat cât și pentru familie, este *economia*.

3. Regulează-ți cheltuelile după veniturile ce le ai, altminteri ești sau ajungi necinstit.

4. Risipa ruinează pe cel bogat și înfundă și mai rău în mizerie pe cel sărac.

5. *Dacă cheltuelile zădarnice ce se fac într'o țară ar înceta, ar fi bani pentru aziluri, spitale, pentru sanatorii... ar fi bani pentru școli, biserici, pentru clădiri, pentru șosele, pentru cei săraci.*

6. Intrebuințează pentru întreținerea corpului, pentru hrană, pentru băutură, pentru haine, pentru casă, pentru servitori, numai strictul necesar. Tot ce e de prisos tot ce e pentru lux, petrecere, să suprimi.

7. Economia poate fi privită ca fiica întălepciunii, ca sora cumpătării și ca mama libertății. Prin economie ne putem păstra cinstea, demnitatea, independența, caracterul, fericirea casnică și buna stare socială. Omul econom știe ce e ordinea și are siguranța zilei de mâine.

CRONICA AGRICOLĂ

În vedere că de cu toamnă s'au făcut puține sămănături, s'ar cere ca în primăvară să se innulțiască

sămănăturile din acest timp. Pământul, din timpul iernei bogate în zăpadă, are umezeală suficientă. De această împrejurare fericită trebuie să se folosiască bunul plugar. Oarzele și ovezele se seamănă în mustul zăpezii. Cine a chibzuit bine și și-a făcut arătura de cu toamnă, acum îi vine ușor să facă repede aceste sămănături. Până la vremea asta, ovezele și oarzele trebuiau sămănaute. De-acum vine rândul porumbului. În regiunile dela câmp ale țării, totdeauna porumburile timpurii au dat cele mai bune rezultate.

* * *

Odată cu porumbul e bine să se samene și sfecla de câmp. Această plantă, fără îndoială, este de mare folos în țara noastră unde din ce în ce se împuținează fânețele și islazurile.

Câteva îndrumări cred că sunt necesare: În țara noastră, clima fiind cam secetoasă la sfârșitul primăverii și vara, nu vor reuși decât acele sămănături de sfeclă de câmp făcute cât mai de timpuriu. De pe un hectar sămănat cu sfeclă în condițiuni bune, se poate recolta 35.000-40.000 kgr. Sfecelele sămănaute de timpuriu, având umezeala dela începutul primăverii, se vor căpăta sfecle mari, nu pipernicite. Arătura trebuie făcută cât mai adânc ca să poată pătrunde rădăcina sfeclei și să reziste și pe timp de secetă, să se facă două arături iar pământul să fie bine mărunțit. Sămânța sfeclei răsărind tocmai după 12-20 zile, nu e rău să fie înmuțată câțva timp înainte de a se semăna. Pământul trebuie întreținut curat de burueni și prășit des. Sfecelele nu trebuiesc date vitelor întregi, ci tăiate în felii și totdeauna amestecate cu pleavă sau cu fân tocat.

Grădinile cu pomi fructiferi. Ruperea rămurelelor de altoit pentru speciile târzii. Altoirea. Desfacerea arborilor legați, văruirea coajei crăpate. Se seamănă semințe de pomi: nuci, pruni, cași etc. Se pot schimba copacii sălbateci mai bătrâni. Se plantează altoii în gropile făcute din toamnă.

Se strâng omizile. Se fac săpături în școalele de pomi.

Grădinile de legume. Prepararea pământului. Fac reazoarele (straturilor). Se seamănă cartofi și mazăre timpurie. Se face sădirea pepenilor și a castraveților în straturi de gunoi. Se pun răsaduri de varză, ardei, pătlăgele. Straturile de gunoi în care s'au sădit castraveții și pepenii, se acopăr. Se bagă de seamă ca să nu apară purecii de pământ.

Gospodărie. Se curăță curțile (ogrăzile) și ocoalele și se golesc de gunoi. Se caută lucrătorii necesari culturii sfeclilor și cerealelor, făcându-se angajamente din timp. Se taie cartofii pentru semănat, la sfârșitul lunii.

În grajduri se face aeresire regulată. Se observă năpărlirea părului animalelor. Hrana vitelor se îmbunătățește, mai ales a acelor de jug și de ham.

Se face alegerea de ouă pentru pus cloște. Găștele și curcile se gătesc în epoca ouatului. Desinfecție (curățire și stropire cu lapte de var) în cotețele păsărilor.

În casă, se dau zor la terminarea pânzei, a sumanelor și ițarilor. Începe curățenia de primăvară. Se face aeresire regulată.

Pază contra răcelilor mai ales copiii să fie păziți când transpiră (asudă). C. L.

Informațiuni

M. S. Regele în grija ce o arată țării Sale, a făcut câteva plimblări în Capitală pentru a se convinge de starea poporului și de felul cum își îndeplinește fiecare slujba datorită sa. El a împărțit diferite ajutoare și a luat măsuri ca în fiecare zi să mănânce la Palat un număr de săraci. Aceste fapte ne amintesc de zilele marelui Domnitor Cuza care făcea dese călătorii în țară spre a vedea singur cum se execută poruncile sale, și de marii Domnitori cari veniau în sprijinul supușilor lor, ajutându-i din avutul lor;

După recensământul populației, orașul Piatra-N. are 30,269 suflete, 5571 clădiri și 1150 întreprinderi.

Duminică 22 Martie s'a ținut o șezătoare religioasă organizată de „Oastea Domnului” în satul

Șerbești. După slujba religioasă, părintele C. Matasă a ținut în biserică o predică despre foloasele credinței, apoi poporul s'a adunat la școală în număr foarte mare. Aci părintele C. Matasă a făcut explicații din învățăturile Mântuitorului insistând cu multă insuflăre asupra aplicărilor lor în timpurile de criză morală prin care trece astăzi omenirea. S'au mai făcut lecturi și imnuri religioase de către corul organizat de credincioșii din „Oastea Domnului”.

În cursul lunii Mai și Iunie, vor mai conferența la Casa Națională și D-nii Nichifor Crainic și I. Andrișescu profesori universitari și publicați Data acestor conferințe se va anunța la timp.

REVISTE ȘI ZIARE

Recomandăm cu căldură publicului cititor urm. gazete și reviste:

1) „Duminica poporului” de sub direcțiunea d-lui S. Mehedinți. Redacția și administrația: București Calea Victoriei 13 (Librăria Socec).

2) „Răsăritul” revista Caselor Naționale apare lunar. Abonament 120 lei. Administrația și redacția București Str. Sf. Apostoli 24.

3) „Drumul nou” foaie de popularizare agricolă scoasă de Camerele de Agricultură. Sediul: București Str. Polonă 8. Abonamentul pe an 200 lei.

4) „Boabe de grâu” revistă de cultură, apare lunar. Abonamentul 200 lei pe an. Redacția și administrația: București Str. Wilson 1 (palatul Fundației Carol I). E bună numai pentru cei cu carte mai multă.

5) „Avântul” gazetă săptămânală. Apare la Piatra-N. sub conducerea profesorilor tineri. Abonamentul la sate 120 lei pe an.

6) „Glasul nostru” revistă de cultură și educație. Apare odată la 2 luni. Abonamentul 60 lei pe an. Redacția și administrația: Bacău-Gura Văii (Racova).

7) „Vestitorul Satelor” foaie pentru popor. Apare la Boroaia Jud. Baia.

8) „Lumina Satelor” revistă de educație religioasă care apare la Sibiu sub conducerea Preoților I.

Trifa și I. Moța. Str. Avram Iancu. Abonamentul 180 lei pe an.

9) „Gândirea” o foarte bună revistă literară și artistică pentru intelectuali. Apare în București, odată pe lună, sub direcția D-lui Nichifor Găinic, Str. Polonă 38. Abonamentul e 350 lei pe an.

Poșta Redacției

1. Numărul 1 al foaiei noastre a fost bine primit de cititorii către care ne-am adresat. Din toate părțile am primit răspunsuri și îndemnuri, ceea ce ne-a dat curaj. Convingerea noastră că această foaie va împlini un gol în viața muncitorilor dela sate și orașe, este îndreptățită. Pentru ca ceea ce urmărim să-și atingă ținta, facem un călduros apel la binevoitorii clasei către care ne adresăm, să ne întovărășască în această muncă, trimițându-ne material de publicat potrivit și pe înțelesul mulțimii, să ne semnaleze orice abatere și să ne arate ce s'ar mai putea face bun în direcția aceasta.

2. Mulți învățători cărora le-am trimis foaia noastră ne scriu și ne spun că în curând ne vor trimite abonamentul.

Dragii noștri, foaia nu se adresează vouă, ci acelor în mijlocul cărora trăiți. Aici dacă puteți face abonamente, sau cel puțin printre copiii cei mari. Voi aveți destule hangarale pe cap ca să mai venim și noi și să vă mai cerem sacrificii materiale. Vă cerem sprijin moral și vă rugăm și cu acest prilej, stăruți să pătrundă foaia acolo unde trebuie să pătrundă. Din toată sărăcia noastră vom acorda și foi gratuite acolo unde măcar cât de cât s'au făcut abonamente.

3. Rugăm ca după primirea acestui număr, să ni se trimită abonamentul măcar pe jumătate de an (30 lei) pentru ca să putem face față și noi cheltuelilor.

Începând cu numărul următor, vom publica numele și suma achitată dela care am primit abonamente. Această publicare ține loc de orice alt act de primirea sumei. Aceste rânduri sunt adresate și colegilor Preoți.